

ΤΟ ΜΥΣΤΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

ΤΟΥ ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΑΝΝΑΜΠΕΛΛΑΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ε ένα πλήθμα, οι Παρνατιανὸν βρέθησαν κοντὰ στην Κατὸ. Ρίχθηκαν γονατιστοὶ μπροστὰ στὰ πόδια της, πήρανε τὰ χέρια της καὶ τὰ σκέπασαν μὲ φιλιά.

Ὁ δεσμοφύλακας βόηθε μέσα σ' αὐτὴ τὴ φασαρία τὴν εὐκαιρία νὰ φύγη. Πρῶτος σηκώθηκε ὄρθος ὁ γέρο Παρνατιανὸν καὶ διακόποντας τὴ γενεθὶ ἔκστασι, εἶπε :

— Πάμε ! Κι' ἄλλοίμοιο στοὺς ἐχθροὺς μας !... Ἐμπρός !

— Νά, εἶπε κ' ὁ γιὸς του, σηκωνόμενος ἐπάνω. Πάμε.... Ἔχομε νὰ κάνουμε τόσα πολλά....

Καὶ ὁ γέρο Παρνατιανὸν πρόσθεσε ψιθυριστὰ :

— Ἄλλοίμοιο στοὺς λίκουσι, ἅμα μένει ἐλεύθερο τὸ λιοντάρη ! Πάμε, Κατὸ !...

Ἡ Κατὸ προσπάθησε νὰ κάμῃ ἕνα βῆμα, ἀλλὰ ἔπεσε κάτω βαρειά.

— Γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ ! φώναξε ὁ Ζάν Παρνατιανὸν. Εἶνε πληγωμένη....

Ἡ Κατὸ χαμογέλασε καὶ ψιθύρισε :

— Πηγαίνετε, πηγαίνετε εἰσεῖς....

— Τί, χωρὶς ἐσένα ; Πατέ !

— Τώρα πού σὰς ἔσωσα, εἶμα εὐχαριστημένη.... Μοῦ ἀρκεῖ ἡ ἱκανοποίησι αὐτὴ.... Πηγαίνετε.... Καὶ χαίρετε γιὰ πάντα !...

Οἱ δύο γενναῖοι ἄνδρες γονάτισαν ξανά μτροὺς στὴν Κατὸ κ' ἄρχισαν νὰ τὴν περιποιούνται.

Ἡ Κατὸ ἔτρεψε, ἀλλ' ἐξακολουθοῦσε νὰ τοὺς χαμογελά. Δὲν ἄργησε δὲ νὰ πεθάνῃ μέσα στὴν ἀγκαλιὰ τῶν δύο αὐτῶν ἀνδρῶν, πού τοὺς εἶχε σώσει ἀπ' τὸ θάνατο καὶ πού τοὺς ἐλάτρευε σὰν θεοῦ.

— Νεκρὴ !... ἀναστέναξε ὁ πατέρας.

— Νεκρὴ !... ἐπανέλαβε κλαίγοντας κ' ὁ ἱπότης.

— Νά τοι, νά τοι ! ἀκούστησε συγχρόνως ἡ φωνὴ ἑνὸς ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος ἔτρεψε ἔξωτὸς, σέρνοντας πίσω του κραιμὰ εἰκασαριὰ στρατιώτες. Ἦσαν ὁ ἀξιωματικὸς τῆς φρουρᾶς, πού εἶχε εἰδοποιηθεῖ στοὺς μεταξὺ ἀπὸ τὸ δεσμοφύλακα.

Οἱ δύο Παρνατιανὸν μ' ἕνα πλήθμα, βρέθησαν στὴν ἀρχὴ τοῦ διαδρόμου. Τότε κ' ὅλες ἡ γυναῖκες, βλέποντας πούους εἶχαν ἐπὶ κεφαλῆς των, πήραν θάρρος κ' ἄρχισαν νὰ φωνάζουν :

— Ἡ Κατὸ πέθανε !

— Πρέπει νὰ τὴν ἐκδιηθηθοῦμα !

— Ἐκδίκεσαι ! Ἐκδίκεσαι !

— Θάνατος στοὺς κραιουργοὺς !

— Ἐμπρός, χτυπάτε τους !

— Ἐμπρός !...

Ἄμέσως οἱ Παρνατιανὸν ἦρθαν στὰ χέρια μὲ τοὺς στρατιώτες. Ρίχθηκαν ἀσυγκράτητοι ἐναντίον τους καὶ σκότισαν τοὺς δύο πρώτους, χρησιμοποιοῦντες ὡς ὄπλο τὰ σπηροῦνια τους, τὰ ὁποῖα εἶχαν τροχίσαι μέσα στὴ φιλιακὴ τους.

Μπροὺς στὴν ἀπροσδόκητη αὐτὴ ἐπίθεσι καὶ τὸ δαιμονιομένο θόρυβο πού ἔκαναν ἡ γυναῖκες, οἱ ἄλλοι στρατιώτες ὁπισθοχώρησαν.

Τότε ὁ γέρο Παρνατιανὸν κ' ὁ γιὸς του πήρανε τὰ ὄπλα τῶν σκοπομένων στρατιωτῶν καὶ ρίχθηκαν πάλι ἐναντίον τους.

Δυὸ στρατιώτες ἀκόμα ἔπεσαν κάτω ἀπ' τὰ χτυπήματά τους.

Ἐνῶ γινότουσαν ἄλ' αὐτὰ, τὸ πλήθος τῶν ματασιμένων γυναικῶν ἔβγαξε τέτοιες ἄγριες κραυγές, ὥστε οἱ στρατιώτες, κυριευμένοι ἀπὸ πανικό, ἔτρεχαν πρὸς τὴ σκάλα, φεύγοντας.

Μὰ οἱ Παρνατιανὸν τοὺς ἀκολούθησαν ἀπὸ πίσω, χτυπώντας πάντα, δεξιὰ κ' ἀριστερά, καὶ σφαιρίζοντας κάτω καινούργια πτώματα.

Ὅλ' αὐτὰ διαδραματίστηκαν μέσα σὲ λίγα δευτερόλεπτα.

Καταδιόνοντας πάντα τοὺς στρατιώτες, οἱ δύο Παρνατιανὸν βρέθησαν σὲ λίγο σὲ μιὰ αὐλῆ. Ἐκεῖ ἔβγασαν τὰ βλέμματά τους πρὸς τὸν οὐρανὸν, γιὰ νὰ βεβαιωθοῦν ὅτι πραγματικὰ ἦσαν ἐλεύ-

θεροι καὶ δὲν ὄνειρενότουσαν.

Μὰ τὴν ἴδια στιγμῆ, οἱ στρατιώτες ἀνασυγκροτημένοι, ἔτρεψαν τὰ ὄπλα τους ἐναντίον τους.

— Πῦρ ! διέταξε τότε ἕνας ἀξιωματικὸς.

Μιὰ τρομερὴ ὀμβροντία ἐπακολούθησε, μὰ οἱ Παρνατιανὸν εἶχαν προλάβει κ' εἶχαν πέσει ἐντομεταξὺ μὲ τὰ μούτρα κάτω κ' ἔτσι ἔξεργαν ἀπὸ τὶς σφαῖρες.

Ἀμέσως ὅμως οἱ στρατιώτες ὄρμησαν ἐναντίον τους.

Τότε, στὴ στενὴ ἐκείνη αὐλῆ, πού τὴν φώτιζαν περὶ ἡ πρώτες ἀχτῖνες τῆς αὐγῆς, μιὰ τρομερὴ συμπλοκὴ ἐπακολούθησε.

Οἱ στρατιώτες εἶχαν περιανέλωσει τοὺς Παρνατιανὸν, οἱ ὁποῖοι ἀμυνότουσαν ἀπεγνωσμένα καὶ προσπαθοῦσαν ν' ἀποκρούσουν τὶς ἐπιθέσεις των.

Ἦσαν ὅμως δυὸ καὶ πολεμοῦσαν ἐναντίον πολλῶν καὶ ἀσφαλιῶς δὲν θ' ἀργούσαν νὰ ἱπυκύνουν.

Τότε ὅμως, ἔξαφνα, κάποιος ἀνοῖξε τὴ μεσαία πόρτα τῆς αὐλῆς.

Μπροστὰ ἀπὸ τὴν πόρτα αὐτὴ περνοῦσαν ὄμιλος καθολικῶν, οἱ ὁποῖοι περνοῦσαν τὸ γενοικὸ σπίτι.

Ἡ γυναῖκες, βλέποντας τὴν πόρτα ἀνοικτὴ, ἄρχισαν νὰ φωνάζουν :

— Νίση !... Νίση !...

Καὶ ὄρμησαν ἔξω ἀπ' αὐτὴ, ἀκολουθοῦμενες ἀπὸ τοὺς Παρνατιανὸν.

Οἱ στρατιώτες ὅμως τοὺς καταδίωξαν κατὰ πόδας. Ἀλλὰ μόλις βρέθηκαν στὸ δρόμο, βλέποντας τὴν πυρκαϊὰ καὶ τὴν ὀχλαγωγία καὶ μὴ ξέροντας τί συμβαίνει, κυριεύτηκαν ἀπὸ πανικό καὶ ξαναγυρίζοντας στὴν αὐλῆ, κλείστηκαν πάλι μέσα.

Κατόπι ἐτρεξαν πρὸς ἀναξήτησαν τοῦ Μονλοῦν, τὸν ὁποῖο βοήθῃσαν νὰ κομμάτια.

Ὅταν οἱ Παρνατιανὸν βρέθησαν σπὸ δρόμο, ἀνάμεσα στὸν μαυνομένο ὄχλο, ὁ ὁποῖος σκόρπιζε τὸν πανικό παντοῦ, εἶχε χαράξει περὶ.

Ἡ σφαγὴ ὅμως ἐξακολουθοῦσε.

Ἐξαφνα, καθὼς προχωροῦσαν, στὴ γωνία ἑνὸς δρόμου, τοὺς ἐσταμάτησε κάποιος, λέγοντάς τους :

— Φωνάζετε : «Ζήτω ἡ Ἐσκληρία», γιὰτι ἄλλοῶς σὰς σκοτόνω....

Μὰ ὁ Ζάν Παρνατιανὸν, χωρὶς νὰ πῆ λέξι, ἔβρασε τὴ γροθιά καὶ κατάφερε στὸν κρόταφο τοῦ ἀνθάδου ἕνα χτύπημα τόσο τρομερὸ, ὥστε τὸν ἔστειλε νὰ κλισητὴ κάτω στὸ λιθόστρωτο.

Πίσω ὅμως ἀπ' αὐτὸν ἐρχόντουσαν κ' οἱ σύντροφοί του, οἱ ὁποῖοι στάθησαν γιὰ μιὰ στιγμῆ ἀκίνητοι καὶ ξανασημειμένοι, βλέποντας τὴν τρομερὴ δύναμη τοῦ νέου Παρνατιανὸν.

Κατόπι ὅμως, συνροχόμενοι ἀπὸ τὴν ἐκπλήξι τους, ὄρμησαν ἐναντίον τους.

Μὰ οἱ Παρνατιανὸν, χωρὶς νὰ χάσουν καιρὸ, τοὺς ἀντεπετέθησαν κ' ἀμέσως δυὸ ἀπ' αὐτοὺς ἔπεσαν κάτω ἀπ' τὶς φοβερὲς γροθιές τους, ἐνῶ οἱ ἄλλοι τῶβαν στὰ πόδια, φωνάζοντας :

— Βοήθεια !... Βοήθεια !...

Νὰ δυὸ Οὐγενότοι !... Πιάστε τους !... Πιάστε τους !... Σκοτώστε τους !...

Μὰ τὴ στιγμῆ πού οἱ ἐχθροὶ τους, τῶν ὁποῖων ὁ ἀριθμὸς εἶχε πολλαπλασιασθεῖ ἐντομεταξὺ καταπληκτικὰ, εἰτομαζόντουσαν νὰ τοὺς ἐπιθεθοῦν πάλι, οἱ Παρνατιανὸν μῆτραν σ' ἕνα μικρὸ στενὸ κ' ἔγιναν ἄφαντοι.

Ἐτρεχαν μ' ὅλη τὴ δύναμη τῶν ποδιῶν τους, ἔχοντας ἕνα σκοπὸ : πὺς νὰ φτάσουν τὸ ταχύτερο στὸ μέγαρο Μονμορανοῦ καὶ νὰ προλάβουν ἕνα τρομερὸ διατύχημα. Φαρόντουσαν δηλαδὴ μῆπως ὁ Φραγκίσκος θεωρηθεῖ ὑποκτος ἀπὸ τὸν ὄχλο καὶ κραικοποιηθεῖ ἀπ' αὐτόν.

Καθὼς περνοῦσαν μπροὺς ἀπ' τὸ μέγαρο Κολινά, εἶδαν ἄπειρο πλήθος νὰ μαίνεται συγκεντρομένο ἐκεῖ. Ὅποιοι εἶχαν εἰσχωρήσει στὴν αὐλῆ πού μεγάρου καὶ οὐρλοῦσαν :

— Στὸ σκαί ! Στὸ σκαί !...

Οἱ Παρνατιανὸν, παρασυρόμενοι χωρὶς νὰ τὸ θέλουν ἀπὸ τὸ πλήθος, βρέθησαν μέσα στὴν αὐλῆ. (Ἀκολουθεῖ)

Ἡ σφαγὴ τῆς νύχτας τοῦ Ἁγίου Βαρθολομαίου.